Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 22. Warszawa, dnia 31 lipca 1938 r. **Rok XXI.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł. 25 gr.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowym.

Ogłoszenia o wydawnictwach związanych z zagadnieniami administracji państwowej przyjmowane są wyłącznie na warunkach podanych w Dzienniku Urzędowym Min. Spraw Wewn. z dn. 31 stycznia 1938 r. Nr. 4, poz. 14 po uprzednim wpłaceniu należności na konto czekowe Dziennika Urzędowego M. S. Wewn. Nr. 30197 z podaniem tytułu wpłaty.

Ceny ogłoszeń: cała strona 50 zł., 1/2 str. 30, 1/4 str. — 15 zł.

Redakcja zastrzega sobie prawo odmowy umieszczenia ogłoszenia w całości lub jego części bez podania motywów.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

I. ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZENIA MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

II. OKÓLNIKI Nr Nr 23 — 28.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr Nr 49 — 53.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 163 — 171.

C. BIBLIOGRAFIA.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

A.

I. Rozporządzenia i Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

122.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 26 lipca 1938 r.

w sprawie odznak honorowych dla korespondentów rolnych Głównego Urzędu Statystycznego.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 464) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 1 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 436) oraz obwieszczeniem z dnia 25 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 558) zarządzam co następuje:

§ 1. Dla honorowych korespondentów rolnych Głównego Urzędu Statystycznego oraz osób, które położyły specjalne zasługi w organizowaniu sieci korespondentów, ustanawia się odznaki honorowe w postaci żetonów brązowych, srebrnych i złotych, według wzoru, podanego w załączniku.

§ 2. Odznaki te otrzymują korespondenci, jak następuje: po 5 latach współpracy z Głównym Urzędem Statystycznym — brązowe, po 10 latach — srebrne, po 20 latach — złote.

§ 3. Prawo posiadania i noszenia odznaki honorowej nadaje w każdym poszczególnym przypadku Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego specjalnym imiennym dyplomem.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 września 1931 r. w sprawie odznak honorowych dla korespondentów rolnych Głównego Urzędu Statystycznego (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 14, poz. 267, z dn. 7 października 1931 r.).

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Załącznik do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 lipca 1938 roku.

Wzór odznaki honorowej dla korespondentów rolnych Głównego Urzędu Statystycznego.

Wielkość naturalna 23 mm.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

123.

OKÓLNIK Nr. 23

z dnia 23 lipca 1938 r.

o organizacji wojewódzkich oddziałów budżetowo-gospodarczych.

(Nr GB. 18-18-3)

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) oraz do Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Celem dalszego usprawnienia prac budżetowo-gospodarczych w Urzędach Wojewódzkich oraz uporządkowania przepisów w tym względzie obowiązujących zarządzam co następuje:

1. czynności w oddziale budżetowo-gospodarczym (skrót OB) mają być z dniem 1 października r. b. podzielone na grupy, zgodnie z załączonym szczegółowym podziałem czynności. Ilość grup, w zależności od warunków lokalnych, może być zmniejszona lub powiększona za zgodą Ministerstwa;

2. Kierownik oddziału OB jest:

a) wojewódzkim referentem oszczędnościowym,

b) osobiście odpowiedzialnym za prawidłowe dokonywanie wydatków w ramach ustalonych w okólniku moim Nr 85 z 1935 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 40, poz. 225). W razie otrzymania dyspozycyj, sprzecznych z zasadami powołanego okólnika, Kierownik oddziału OB. winien przedstawić sprawę do rozstrzygnięcia Panu Wojewodzie (Panu Komisarzowi Rządu).

Te obowiązki wymagają, aby projekty załatwień, które powodować mogą wydatki ze Skarbu Państwa lub wpływać na zmniejszenie przewidzianych dochodów — były przed uzyskaniem ostatecznej aprobaty Wojewody (Wicewojewody) lub urzędnika, upoważnionego w myśl obowiązujących przepisów do ostatecznego aprobowania tego rodzaju załatwień, uzgadniane z Kierownikiem oddziału OB. Nadto winni P. P. Wojewodowie dać możność Kierownikowi oddziału OB poznania tych wszystkich zamierzeń, które powodować mogą przekroczenie granic otwieranych kredytów i zmniejszenie preliminowanych wpływów.

Sprawy załatwiane w oddziale OB wymagają fachowego przygotowania i przeto zarówno stanowiska Kierownika (okólnik Nr 49 z dnia 17.VI 1936 r.—Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 17, poz. 116) jak również stanowiska zastępcy kierownika tego oddziału mogą być obsadzane dopiero po uprzednim uzyskaniu zgody Ministerstwa.

Równocześnie uchylam okólnik Nr 45 z 1931 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 3, poz. 85) i okólnik Nr 42 z 1933 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 6, poz. 94) o szczegółowym podziale czynności oddziałów budżetowo-gospodarczych w urzędach wojewódzkich.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

Zał. do okóln. Nr. 23.

Szczegółowy podział czynności.

Czynności w oddziale budżetowo-gospodarczym (OB) dzieli się na VII grup pracy:

I. Sprawy ogólno-budżetowe i prawne.

1) udział w pracach organizacyjnych, które przy realizacji mogą powodować wydatki ze Skarbu Państwa;

2) udział w konferencjach Naczelników Wydziałów i zjazdach starostów;

3) czuwanie nad prawidłowością i celowością wydatków w ramach kredytów otwartych do dyspozycji Urzędu Wojew.;

4) opiniowanie projektów zarządzeń poszczególnych wydziałów, które mogą powodować wydatki ze Skarbu Państwa lub zmniejszenie przewidzianych dochodów;

5) fachowe szkolenie urzędników działów budżetowych, rachunkowych i gospodarczych na terenie województwa z wyjątkiem zatrudnionych w Oddziale Finansowym Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej;

6) projektowanie zmian i uproszczeń w kierunku oszczędnościowym;

7) upoważnienie do podpisywania czeków, asygnat i innych dokumentów pieniężnych „za Wojewodę" oraz do kontrasygnowania;

8) sporządzanie preliminarzy budżetowych i wykazów zaległości (preliminarze fachowe poszczególne wydziały przesyłają do oddziału OB w celu ostatecznego załatwienia);

9) wyjednywanie kredytów;

10) dysponowanie otwartymi kredytami i podział ich (w sprawach fachowych w porozumieniu z właściwymi wydziałami;

11) przeprowadzanie lustracji we wszystkich jednostkach wchodzących w skład administracji ogólnej w zakresie czynności budżetowych, pieniężnych, rachunkowych i gospodarczych;

12) różne sprawy budżetowe;

13) sprawy z Okręgową Izbą Kontroli Państwa i Ministerstwem w związku z inspekcjami;

14) opracowywanie instrukcyj i zarządzeń w sprawach budżetowo-gospodarczych;

15) sprawy umów o najem lokali na pomieszczenia urzędów;

16) sprawy odszkodowań za konfiskaty czasopism oraz dotyczące należności i wypłat ze Skarbu Państwa;

17) całokształt zagadnień wynikających ze stosowania przez Urząd Wojewódzki i urzędy

podległe przepisów w zakresie opłat stemplowych oraz urzędowych znaczków pocztowych;

18) projektowanie inwestycyj (umeblowanie, remont i t. p.);

19) prenumerata dzienników i pism;

20) sprawy instalacji telefonów.

II. Kontrola rachunków i regulowanie należności.

1) kontrola wszystkich wydatków budżetowych pokrywanych z kredytów resortów zespolonych w Urzędzie Wojewódzkim oraz wydatków z sum niebudżetowych;

2) likwidowanie należności i udzielanie zaliczek na koszty podróży, delegacje, przeniesienia i różne wydatki rzeczowe;

3) sprawy państwowej pomocy lekarskiej;

4) prowadzenie ksiąg zaliczek;

5) ewidencjonowanie zadłużeń Urzędu Wojewódzkiego;

6) udział w komisjach przetargowych;

7) przydzielanie i ewidencja biletów bezpłatnej jazdy.

III. Likwidacja uposażeń.

1) sprawy uposażeń, odpraw i pośmiertnego wszystkich funkcjonariuszów Urzędu Wojewódzkiego i urzędów podległych oraz tych organów, które otrzymują kredyty uposażeniowe za pośrednictwem Urz. Wojew.;

2) likwidacja rent inwalidzkich oraz innych rent, uposażeń i dotacyj;

3) sprawy wynikające z obliczenia świadczeń na rzecz ubezpieczeń społecznych, podatków i Funduszu Pracy;

4) rozpatrywanie podań o zaliczki na uposażenia, pożyczki i ich ewidencja, oraz zapomogi i wynagrodzenia za nadliczbowe godziny pracy;

5) sprawozdania finansowo-osobowe;

6) sprawy wynikające z zajęć sądowych i administracyjnych na uposażenia.

IV. Księgowość.

1) prowadzenie ksiąg kredytów i wydatków budżetowych;

2) księgowanie sum niebudżetowych, funduszów specjalnych, sum depozytowych, rachunki bieżące, depozyty rzeczowe;

3) przechowywanie sum gotówkowych na zaliczki na koszty podróży w granicach ustalonych okólnikiem Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 154/1932;

4) wystawianie asygnat i czeków oraz ich doręczanie;

5) kontrasygnowanie asygnat i czeków;

6) składnica dowodów rachunkowych;

7) wypłata uposażeń;

8) sprawozdania periodyczne i zamknięcia roczne wydatków budżetowych oraz sum niebudżetowych;

9) Administracja Dziennika Wojewódzkiego.

V. Dochody budżetowe.

1) prowadzenie ksiąg dochodów budżetowych;

2) sprawy wynikające ze zwrotu nadpłat;

3) sprawy czynszowe za place i lokale w gmachach administrowanych przez Urząd Wojewódzki;

4) księgowanie i ściąganie kosztów postępowania sporno-administracyjnego;

5) sprawozdania periodyczne i zamknięcia roczne dochodów budżetowych.

VI. Sprawy gospodarcze.

1) nadzór służbowy nad niższymi funkcjonariuszami Urzędu Wojewódzkiego;

2) administracja gmachów Urzędu Wojewódzkiego;

3) gospodarka i nadzór nad samochodami;

4) sprawy zakupu, remontu i nadzoru nad inwentarzem;

5) nadzór nad czystością w pomieszczeniach Urzędu Wojew.;

6) zakup materiałów biurowych, zaopatrywanie urzędów podległych w druki i t. p;

7) przechowywanie i wydawanie druków o charakterze dokumentów urzęd. oraz prowadzenie ewidencji;

8) przechowywanie, konserwacja i likwidacja broni skonfiskowanej;

9) prowadzenie ksiąg inwentarzowych, gospodarczych i innych koniecznych ewidencji;

10) umundurowanie niższych funkcjonar. Urz. Wojew. i podległych urzędów;

11) nadzór nad drobnym remontem budynków Urz. Wojew.

VII. Państwowy Fundusz Drogowy.

1) prowadzenie księgowości opłat na rzecz P. F. D.;

2) rozkładanie na raty opłat na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego;

3) sprawy upomnień i egzekucji;

4) sprawy umorzeń należności;

5) sprawozdania rachunkow i statystyczne.

ORGANIZACJA GRUP.

Podział na grupy tworzy się w celu zwiększenia nadzoru nad wykonywaniem operacji finansowych, odciążenia Kierownika oddziału OB. od podpisywania dużej ilości drobnych typowych załatwień, dając mu możność wzmożenia kontroli prac, a przez to i powiększoną możność zabezpieczenia Skarbu Państwa przed szkodami i stratami, jakie mogłyby wyniknąć z ewentualnych niewłaściwości.

Grupa składa się co najmniej z 2-ch urzędników.

Na czele grupy stoi kierownik, wyznaczony na piśmie przez Kierownika oddziału OB, który, będąc nadal referentem, otrzymuje przy-

dział korespondencji dla całej grupy, ma prawo podpisywania ściśle określonych załatwień i ma obowiązek czuwania nad prawidłowością i równomiernością wykonywanych czynności w danej grupie pracy.

Kierownicy grup nie posiadają zastępców; w wypadku nieobecności — obowiązki wynikające z kierownictwa przechodzą na Kierownika oddziału OB.

Następujące czynności mogą być powierzone kierownikom grup:

1) podpisywanie pierwszych ponagleń do podległych urzędów;

2) podpisywanie upomnień egzekucyjnych;

3) podpisywanie wezwań o uiszczenie opłat stemplowych;

4) podpisywanie pism w sprawie wyjaśnienia tytułu wniesionej wpłaty;

5) podpisywanie zapytań, kierowanych do urzędów skarbowych w sprawie zaległości podatkowych;

6) podpisywanie skierowania rachunków do Wydz. fachowych o zbadanie pod względem merytorycznym;

7) podpisywanie zawiadomień do Izby Skarbowej o zawartych umowach i dokonanych wypłatach;

8) podpisywanie adnotacyj na spisach dowodów usprawiedliwiających wydatki i spisach dowodów dochodowych o wykonaniu cenzury;

9) podpisywanie wniosków egzekucyjnych do pewnej wysokości, ustalonej na piśmie przez Kierownika oddziału;

10) podpisywanie schematycznych pism w sprawach związanych z administracją gmachów Urzędu Wojewódzkiego;

11) podpisywanie odnotowania w karcie likwid. wymiaru należnego komornego w celu potrącenia z uposażenia oraz wpisania do karty czynszowej;

12) podpisywanie stwierdzenia o odnotowaniu w kartotece zawiadomień o zmianach personalnych;

13) podpisywanie adnotacji o zaksięgowaniu zawiadomień o otwarciu lub wznowieniu kredytów;

14) podpisywanie deklaracyj, wykazu stanu zatrudnienia i zestawień do Ubezpieczalni Społ.;

15) podpisywanie pism, przy których zwracane są aptekom recepty;

16) podpisywanie zapytań o miejsca zamieszkania i stan majątkowy dłużników z tytułu opłat na rzecz P. F. D.;

17) podpisywanie poświadczeń dla stron o stanie opłat na rzecz P. F. D.;

18) podpisywanie poświadczeń do Wydziału Komunikacyjno-Budowlanego o stanie zaległości poszczególnych płatników opłat P. F. D.;

19) podpisywanie potwierdzeń wpłat na kartach kontroli opłat P. F. D.;

20) podpisywanie ponagleń egzekucji z tytułu opłat na rzecz P. F. Drogowego;

21) udzielanie informacji zainteresowanym o stanie należności na rzecz P. F. D.

Nadto zastępca Kierownika oddziału OB może być upoważniony do podpisywania czeków i asygnat w czasie urzędowania kierownika.

Zastępcą Kierownika powinien być kierownik grupy pierwszej.

124.

OKÓLNIK Nr. 24

z dnia 22 lipca 1938 r.

o wynagrodzeniu za używanie własnych samochodów w podróżach służbowych

(Nr GB. 13-5-7)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Na podstawie § 16 ustęp 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) ustalam w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu następujące ryczałty wynagrodzeń dla funkcjonariuszów państwowych działu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych za używanie własnego samochodów w podróżach służbowych:

samochodem o litrażu do 1,500 cm³ włącznie 25 groszy,

samochodem powyżej 1.500 cm³ 30 groszy.

Ryczałty powyższe zwiększają się o 5 groszy przy podróżach służbowych, odbywanych na obszarze województw: wileńskiego z wyjątkiem powiatu wileńsko-trockiego, wołyńskiego z wyjątkiem powiatu dubieńskiego i rówieńskiego, poleskiego, z wyjątkiem powiatu brzeskiego, kobryńskiego, prużańskiego, nowogródzkiego z wyjątkiem powiatu szczuczyńskiego, na obszarze powiatów wołkowyskiego i grodzieńskiego w województwie białostockim, na obszarze powiatów górskich przyległych do granicy południowej Państwa i na obszarze powiatów myślenickiego, limanowskiego i kołomyjskiego.

Ryczałt, o którym wyżej mowa, zwraca się tylko wtedy, gdy nie ma możności przejazdu tańszym środkiem lokomocji, jak kolejami wszelkiego rodzaju, omnibusami, statkami i t.p.; w przeciwnym zaś przypadku zwraca się w razie użycia w podróży służbowej własnego samochodu zgodnie z § 16 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) koszt przejazdu kursującym na danej przestrzeni tańszym środkiem lokomocji z uwzględnieniem przepisu § 14 ust. 7 wyżej cytowanego rozporządzenia, z wyjątkiem przypadków nagłych, gdy użycie tańszego środka spowodowałoby opóźnienie przyjazdu, wskutek którego interes publiczny byłby narażony na szkodę oraz z wyjątkiem przypadków, w których zachodzi potrzeba odbycia czynności urzędowych w większej ilości miejscowości, jeżeli to spowoduje oszczędność na dietach.

Oświadczenie odbywającego podróż służbową, o braku tańszego środka lokomocji powinno być potwierdzone każdorazowo przez miejscową władzę administracyjną.

Przy podróżach służbowych, odbywanych własnym samochodem, nie należy wypłacać ryczałtu, o którym mowa w przepisie § 19 wyżej wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów, gdyż przy tym sposobie odbywania podróży służbowych kwestia dojazdu względnie odjazdu do dworca kolejowego przestaje być aktualną.

Za własny samochód w rozumieniu przepisu ust. 7 § 16 rozporządzenia Rady Ministrów, z dnia 28 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) można uważać również samochód, stanowiący współwłasność kilku osób, natomiast nie mogą być stosowane stawki wynagrodzenia, określone niniejszym okólnikiem za używanie w podróżach służbowych wypożyczonego samochodu.

Przy użyciu w podróżach służbowych własnego motocyklu lub roweru ma zastosowanie przepis ustępu 5 § 16 powyższego rozporządzenia.

Równocześnie uchylam poprzednie okólniki w tejże sprawie: Nr 10 z dn. 11 lutego 1937 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr 4, poz. 32), Nr 18 z dn. 20 marca 1937 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 8. poz. 60), Nr 1 z dn. 5 stycznia 1938 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 1, poz. 1) oraz ustęp okólnika Nr 86 z dn. 16 listopada 1936 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 33, poz. 233), zawierający wyjaśnienie do § 16 przepisów o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienie.

ZA MINISTRA
(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

125.

OKÓLNIK Nr. 25

z dnia 23 lipca 1938 r,

o wykonaniu budżetu miesięcznego — wyczerpywanie pozostałości kredytów miesięcznych.

(Nr GB 3r-20)

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nawiązując do okólnika swego Nr 62 z 1935 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 35, poz. 184 z 1935 r.) podaje do wiadomości i przestrzegania poniżej umieszczone pismo Ministerstwa Skarbu z dn. 12 lipca 1938 r. Nr D. III. 6085/1/38 w sprawie podanej w nagłówku,

Jednocześnie uchyla się

1) okólnik Nr 42 z 1935 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 24 poz. 132 z 1935 r.) i

2) ostatni ustęp § 5 instrukcji o sposobie wykonywania budżetu (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 16 poz. 101 z 1935 r.).

(—) Nakoniecznikow-Klukowski
PODSEKRETARZ STANU

MINISTERSTWO SKARBU
Warszawa,
dn. 12 lipca 1938 r.
L. D. III. 6085/1/38.

Wykonanie budżetu miesięcznego—wyczerpywanie pozostałości kredytów miesięcznych.

Do

Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu, Biura Senatu, Prezydium Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

W czasie lustracji wydziałów rachunkowo-kasowych w Izbach Skarbowych zostało stwierdzone, iż wprowadzone pismem okólnym Ministerstwa Skarbu z dnia 2 listopada 1935 r. Nr D. III. 16346/1/35 w sprawie wykonywania budżetu miesięcznego ograniczenie w asygnowaniu wydatków do wysokości kredytów otwartych na dany miesiąc — nie jest przestrzegane przez niektóre Ministerstwa względnie przez podległe im bezpośrednio władze asygnujące. W szczególności zachodziły przypadki, iż niektóre władze asygnujące — w celu wyczerpania otwartych do ich dyspozycji kredytów w budżecie miesięcznym — przenosiły pozostałości kredytów, nie wykorzystanych w danym miesiącu na rachunki bieżące dla ich późniejszego wydatkowania w następnych miesiącach. Postępowanie takie jest sprzeczne z zasadami prawidłowej gospodarki budżetowej i wytycznymi powołanego okólnika Ministerstwa Skarbu w sprawie wykonywania budżetu miesięcznego, nadto zaś jest niezgodne z postanowieniami §§ 18 i 43 przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Skarbu prosi o wydanie wszystkim podległym władzom i urzędom państwowym zarządzeń, przypominających o obowiązku stosowania przy wykonywaniu budżetu zasad, ustalonych w powołanym wyżej piśmie okólnym Ministerstwa Skarbu z dnia 2 listopada 1935 r. i uzupełnionych pismem niniejszym oraz o obowiązującym — stosownie do § 43 przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych — zakazie lokowania na rachunkach bieżących przez władze, posiadające prawo asygnowania, jakichkolwiek sum przekazanych im z kredytów budżetowych. Lokować sumy budżetowe na rachunkach bieżących mogą wyłącznie władze, nie posiadające prawa asygnowania z kredytów budżetowych; o ile powyższe władze w ostatnim dniu okresu budżetowego nie wystawią asygnaty na przelew pozostałości przekazanych im z sum z kredytów budżetowych na wznowienie kredytów w odpowiednich tytułach

budżetowych, Kasy Urzędów Skarbowych w pierwszym dniu następnego okresu budżetowego przeleją automatycznie pozostałości sum budżetowych na rachunkach bieżących na dochód budżetu Ministerstwa Skarbu (dział 5 „Ogólny Zarząd Skarbowy § 11" „Różne dochody"), wymienione zaś wyżej władze będą równocześnie otrzymywały z kas urzędów sbarbowych zawiadomienia o dokonanym przelewie.

Równocześnie — z uwagi na charakter wydatku — Ministerstwo Skarbu wyłącza spod powyższego zakazu w grupie A „Administracja" budżetu kredyty, objęte paragrafami 9 „Remont i konserwacja nieruchomości" wydatków zwyczajnych i nadzwyczajnych.

Pozostałości kredytów, otwartych w wymienionych tytułach budżetowych nie będą zamykane po upływie miesiąca, na który zostały otwarte i mogą być wykorzystywane w miesiącach późniejszych tego samego okresu budżetowego na pokrycie zabowiązań, *pcwstałych już w miesiącach poprzednich tylko jednak pod warunkiem zachowania granic budżetu miesięcznego.*

(—) T. Grodyński
PODSEKRETARZ STANU

126.

OKÓLNIK Nr 26

z dnia 26 lipca 1938 r.

o organizacji i budowie domów społecznych (ludowych).

(Nr SG 94-124-1).

Do

P. P. Wojewodów i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Sprawa budowy na wsi domów społecznych (ludowych), w których mogły by się ogniskować poczynania oświatowo-kulturalne i społeczno-gospodarcze, jest zagadnieniem wielkiej wagi dla podniesienia wsi pod względem kulturalnym i gospodarczym.

Komitet do Spraw Kultury Wsi, działający pod przewodnictwem Pana Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, uznając za konieczne skoordynowanie wysiłków i podjęcie planowej akcji na odcinku budowy domów społecznych, uchwalił instrukcję w sprawie organizacji i budowy domów społecznych.

Opierając się na wspomnianej uchwale oraz uznając że w akcji popierania budowy domów społecznych — obok innych czynników — powinny wziąć żywy udział również związki samorządowe, ustalam następujące wytyczne, którymi związki samorządowe powinny się kierować w odniesieniu do sprawy budowy domów społecznych:

1) Domy społeczne, żeby mogły spełniać należycie swoją rolę w życiu wsi, nie mogą być odgórnie w postaci jakiegoś szablonu wszystkim środowiskom wiejskim narzucone, przeciwnie, powinny być przede wszystkim dorobkiem moralnym i materialnym danego środowiska.

2) Z ujętego w sposób powyższy zagadnienia budowy domów społecznych wynika, że w akcji budowy tych domów, przodująca rola przypada samorzutnej inicjatywie społecznej danego środowiska, a więc miejscowym dobrowolnym organizacjom społecznym, które dla celów budowy i utrzymania domu społecznego mogą się zrzeszać, tworząc oddzielne stowarzyszenia, oparte na własnym statucie, bądź też silniejsze z nich organizacyjnie i finansowo mogą podjąć się samodzielnie budowy domów społecznych przy częściowej pomocy z zewnątrz.

3) W środowiskach, w których brak odpowiednich organizacyj społecznych, lub też organizacje te nie posiadają na ten cel środków finansowych, inicjatywa budowy domu społecznego powinna spocząć na gromadzie, która to zadanie powinna podjąć w miarę swych możności finansowych przy czynnym współdziałaniu i poparciu gminy oraz powiatowego związku samorządowego; gmina i powiatowy związek samorządowy poza tym troszczyć się powinny o to, aby akcja budowy domów społecznych na ich terenie była planowo prowadzona i w odpowiedni sposób skoordynowana.

4) Celem skoordynowania akcji budowy domów społecznych; powiatowe związki samorządowe w szczególności powinny;

a) opracować w porozumieniu z organizacjami społecznymi i zarządami gmin plan budowy sieci domów społecznych z uwzględnieniem istniejących i budujących się domów społecznych na terenie powiatu,

b) troszczyć się o zapewnienie gruntów, potrzebnych pod budowę domów społecznych (grunty własne, gmin wiejskich i gromad, grunty jakie można uzyskać w wyniku przebudowy ustroju rolnego itp.),

c) opracować formy pomocy organizacyjnej i finansowej,

d) dążyć do skoordynowania działalności samorządu i dobrowolnych organizacyj społecznych w zakresie budowy domów społecznych,

e) współdziałać w organizacji i budowie domów społecznych.

Dla należytego przeprowadzenia powyższych zadań może być w powiatowej komisji oświaty pozaszkolnej utworzona podkomisja domów społecznych.

5) Powiatowy związek samorządowy, popierając budowę domów społecznych, powinien w pierwszym rzędzie zwracać uwagę na wykończenie rozpoczętych domów i wyposażenie ich w odpowiednie urządzenia wewnętrzne, potrzebne do prowadzenia prac, a dopiero w dalszej kolejności przystąpić do współdziałania w zakresie budowy domów w tych środowiskach, w których potrzeba stała się oczywista.

6) Budując domy społeczne, należy w pierwszym rzędzie wykorzystać na ten cel środki społeczne miejscowego społeczeństwa w postaci bezpłatnej robocizny, składek dobrowolnych,

ofiar, udziałów lub opłat poszczególnych organizacyj, dochody z dzierżawy polowań, rybołówstwa, darowizny itp.

7) Po wyzyskaniu wszystkich źródeł wymienionych w pkt. 6, gromada, zrzeszenie organizacyj, jako oddzielne stowarzyszenie, oparte na własnym statucie, jak również poszczególne organizacje — mogą korzystać z pomocy źródeł publicznych, które na ten cel przeznaczone zostały w budżetach związków samorządu terytorialnego, gospodarczego i innych instytucyj publicznych.

8) Niezależnie od tych źródeł — samorząd, zrzeszenie organizacyj oraz poszczególne organizacje społeczne, mogą korzystać ze środków kredytowych, które na ten cel zostaną uruchomione.

Powiatowe związki samorządowe mogą ponadto w pewnych wypadkach umożliwić organizacjom społecznym korzystając z kredytów publicznych na budowę i wykończenie domów społecznych przez udzielanie instytucjom kredytowym gwarancji spłaty zaciągniętych kredytów.

9) Dom społeczny wybudowany przez gromadę, gminę czy powiatowy związek samorządowy staje się własnością prawną tej jednostki samorządu, która go wybudowała, bez względu na to, czy dana jednostka prowadzi w nim bezpośrednio pracę, czy też oddała go w użytkowanie organizacjom.

10) Domy społeczne wybudowane przez organizację, zrzeszone w specjalnym towarzystwie jako jednostce prawnej, stają się własnością tegoż towarzystwa, bez względu na włożony udział finansowy poszczególnych organizacyj.

11) Aby uniknąć budowania domów społecznych, nie przystosowanych do właściwych zadań, jakie mają one spełniać zarówno pod względem rozmiarów, jak i urządzeń wewnętrznych, ustala się najmniejszy pod względem rozmiarów typ domu społecznego. Dom taki powinien zawierać następujące pomieszczenia:

a) salę do zebrań i przedstawień teatralnych.

b) pomieszczenie na świetlicę, czytelnię bibliotekę — (łącznie),

c) pomieszczenie np. na sklep spółdzielczy,

d) pomieszczenie np. dla kierownika sklepu, lub zarządu domu,

e) korytarz z szatnią.

12) Rozmiary poszczególnych pomieszczeń jak również sposób wykorzystania domu społecznego winny być uzależnione od zasięgu działalności domu społecznego i od warunków danego środowiska.

Zewnętrznie wygląd domu społecznego powinien być przystosowany do charakteru architektury regionalnej.

13) W domach społecznych przeznaczonych dla większych środowisk, oprócz pomieszczeń wymienionych w pkt. 11 pod lit. a, b, c, d, e, można przewidzieć w planie budowy dodatkowe pomieszczenia, np. dla biblioteki i czytelni, — jako oddzielne pomieszczenia, dla Kasy Stefczyka, Kółka Rolniczego oraz pokoje dla innych organizacyj.

14) W domach społecznych nie mogą mieścić się: areszty z napojami alkoholowymi, przedsiębiorstwa przemysłowe, których działalność mogła by utrudniać normalną pracę, prowadzoną w domach społecznych, a ponadto szpitale, przytułki, lokale ugrupowań politycznych i t. p. Wyjątek stanowi siedziba urzędowa organów gromady.

15) W tych miejscowościach, w których istnieje już dom społeczny o charakterze powszechności, bądź też rozpoczyna się budowa takiego domu, należy unikać rozpraszania sił organizacyjnych i materialnych miejscowego społeczeństwa, przejawiającego się w budowaniu odrębnych domów przez poszczególne organizacje.

16) Przy domach społecznych, lub w ich sąsiedztwie, należy urządzić boisko sportowe oraz w miarę możności zieleńce i ogródek jordanowski, o ile tego rodzaju urządzenia nie istnieją już w danym osiedlu (np. przy szkole, remizie i t. p.).

Proszę P. P. Wojewodów i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych o osobiste zainteresowanie się akcją budowy domów społecznych na podległym Panom terenie oraz o dopilnowanie, ażeby akcja ta rozwijała się w myśl rozwiniętych wyżej zasad.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

127.

OKÓLNIK Nr 27a

z dnia 26 lipca 1938 r.

o aprobacie spraw personalnych

(Nr Pers. III-102-56).

Do

P. P. Dyrektorów: Gabinetu, Departamentów, Biur, Naczelników Wydziałów i Kierowników Referatów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Zgodnie z pkt. 2 okólnika Nr 17 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 marca 1931 r. i pkt. I, III i IV okólnika Nr 38 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 sierpnia 1933 r. oraz na podstawie § 2 uchwały Rady Ministrów z 25 czerwca 1932 r. w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (M. P. Nr 148, poz. 182) zarządzam co następuje:

1. W zakresie spraw osobowych zastrzegam do mojej aprobaty:

a) awanse wszystkich urzędników i niższych funkcjonariuszów, pełniących służbę w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, urzędników w urzędach podległych do VII-ej grupy upos. włącznie wzwyż, oficerów Policji Woj. Śląskiego,

b) nominacje na wyższe stanowiska i przeniesienia urzędników Ministerstwa i urzędów podległych od VI-ej gr. upos. włącznie wzwyż, jako też inspektorów i podinspektorów Policji Województwa Śląskiego, a bez względu na grupę uposażenia Starostów, Komisarza i Wicekomisarza Rządu w Gdyni, Dyrektorów Policji, Naczelników Wydziałów i Inspektorów w urzędach wojewódzkich,

c) pierwsze nominacje na urzędników i funkcjonariuszów niższych, mających pełnić służbę w Ministerstwie oraz rozwiązywanie stosunku służbowego z wszystkimi urzędnikami i funkcjonariuszami niższymi, tak stałymi jak i prowizorycznymi w Ministerstwie,

d) udzielanie urlopów Dyrektorom: Gabinetu, Departamentów i Biur, Wojewodom i Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę,

e) sprawy odpowiedzialności służbowej od VI-ej grupy upos. włącznie wzwyż, a w szczególności udzielanie tym urzędnikom wytknięć i upomnień,

f) udzielanie dyspens od poziomu wykształcenia na stanowiska I-szej kategorii,

g) wnioski odznaczeniowe.

2. Podsekretarzowi Stanu dla spraw administracyjnych przekazuję aprobatę następujących spraw personalnych:

a) nominacje na stanowiska hierarchicznie wyższe od referendarzy i nie zastrzeżone aprobacie Ministra, jak również przeniesienia tych urzędników oraz oficerów Policji Województwa Śląskiego od Nadkomisarza Policji włącznie w dół, na inne miejsce służbowe, przeniesienia w stan nieczynny i rozwiązywania stosunku służbowego,

b) delegacje urzędników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych do rad i komisyj stałych, istniejących przy innych władzach,

c) ustanawianie składu komisyj egzaminacyjnych i dyscyplinarnych,

d) udzielanie urlopów urzędnikom, zajmującym stanowiska od radcy włącznie wzwyż.

3. Aprobatę spraw personalnych nie objętych pkt. 1 i 2 niniejszego zarządzenia, przekazuję Dyrektorowi Biura Personalnego. Dyrektor Biura Personalnego jest referentem spraw personalnych i referuje mi sprawy bezpośrednio.

4. Dyrektor Biura Personalnego przedkłada do wglądu Podsekretarzowi Stanu do spraw administracyjnych:

a) sprawy, o których mowa w pkt. 1 niniejszego zarządzenia przed ich zreferowaniem Ministrowi,

b) sprawy, jako też ważniejszą korespondencję w sprawach personalnych w granicach, jakie Podsekretarz Stanu dla spraw administracyjnych ustali, a poza tym, jakie Dyrektor Biura uzna za wskazane.

5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem dzisiejszym. Równocześnie ulegają odpowiedniej zmianie postanowienia § 101 pkt. 8 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a zarządzenie z dnia 25 maja 1935 r. Nr GL. 70/7 traci moc obowiązującą.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

128.

OKÓLNIK Nr. 27b

z dnia 26 lipca 1938 r.

o aprobacie spraw personalnych.

(Nr Pers. III-102-56)

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Okólnikiem Nr 49 z dnia 17 czerwca 1936 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 17, poz. 116) unormowałem kwestię uprawnień do załatwiania spraw osobowych. W szczególności w okólniku tym ustaliłem wyraźnie kompetencję, jaka przysługuje Ministrowi Spraw Wewnętrznych, a jaka P. P. Wojewodom i P. Komisarzowi Rządu na m. st. Werszawę, w zakresie dyspozycji podległym personelem, t. j. dokonywania pewnych zmian w stosunku służbowym urzędników i funkcjonariuszów niższych.

Zmiany jakie zachodzą w stosunku służbowym funkcjonariusza państwowego, mają niejednokrotnie ważne znaczenie dla danego funkcjonariusza, a pisma, jakie dotyczą tych zmian, posiadają dla niego charakter dokumentu. Ponieważ znaczenie jakiegoś pisma wzgl. dokumentu podnosi hierarchicznie stanowisko osoby która to pismo podpisała, dlatego zarządzam, niezależnie od zastrzeżeń przewidzianycb w § 12 pkt. a rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 maja 1935 r. w sprawie zastępstwa Wojewodów (Dz. U. R. P. Nr 38 poz. 264), by P. P. Wojewodowie i P. Komisarz Rządu na m. st. Warszawę podpisywali osobiście pisma, zawierające pierwsze nominacje na urzędników i funkcjonariuszów niższych, rozwiązujące stosunek służbowy z funkcjonariuszami państwowymi tak stałymi jak i prowizorycznymi i awansujące urzędników i funkcjonariuszów niższych do wyższej grupy w ramach przyznawanych uprawnień.

Podając powyższe do wiadomości proszę o wydanie w tej sprawie dalszych zarządzeń.

(—) Sławoj Składkowski.
MINISTER

129.

OKÓLNIK Nr 28

z dnia 25 lipca 1938 r.

o planach zabudowania miast uchwalonych przed 15 maja 1938 r.

(Nr. BO 28-2-38).

Do

P. P. Wojewodów oraz Prezydenta m. st. Warszawy.

Na zasadzie przepisu § 42 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 29 kwietnia 1938 r. o przy-

gotowaniu w czasie pokoju obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w dziedzinie regulacji i zabudowania osiedli oraz budownictwa publicznego i prywatnego (Dz. U. R. P. Nr. 32, ex 1938, poz. 278) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych zwalnia miasta wydzielone z Powiatowych Związków Samorządowych od obowiązku stosowania przepisów §§ 4, 5, 6, 7, 8, 9 i 13 przytoczonego rozporządzenia w planach zabudowania, uchwalonych przed dniem 15 maja 1938 r. przez organa stanowiące (art. 29 prawa budowlanego z dn. 16 lutego 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202).

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

130.

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 lipca 1938 r.

o zbiórce publicznej Towarzystwa Opieki nad Ociemniałymi

(Nr AP. 2-23)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów Powiatowych i Grodzkich, Dyrektorów Policji oraz Komisarza Rządu m. Gdyni.

Na prośbę Towarzystwa Opieki nad Ociemniałymi, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pismem skierowanym do Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w dniu 27.I r. b. za Nr AP. 2-23 zarządziło zarezerwowanie czasokresu od 15 do 23 września włącznie każdego roku, jako terminu na stałe dla wspomnianego Towarzystwa, które w tym czasie będzie urządzać zbiórkę.

Celem dania możności Towarzystwu Opieki ned Ociemniałymi jak najbardziej pomyślnego przeprowadzenia jego zamierzeń, należy udzielić akcji Towarzystwa jak najżyczliwszego poparcia, a w szczególności nie należy udzielać pozwoleń na urządzanie w powyższym terminie zbiórek publicznych i różnego rodzaju imprez, szczególnie o charakterze propagandowym, które mogły by kolidować z akcją Towarzystwa Opieki nad Ociemniałymi, albo utrudnić lub osłabić zainteresowanie społeczeństwa tą akcją.

Za DYREKTORA DEPARTAMENTU
(—) Adelstein
NACZELNIK WYDZIAŁU

131.

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 lipca 1938 r.

o zbywaniu nieruchomości państwowych.

(Nr BZ 25-og-80-38).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Nawiązując do okólnika z dnia 31.X.1932 r. Nr 135 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 17 z roku 1932) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości pismo okólne Ministerstwa Skarbu z dnia 15 czerwca 1938 roku, Nr D. III 6743/1/38, dotyczące zbywania nieruchomości państwowych i prosi Pana Wojewodę o wydanie zarządzenia zastosowania się do wymagań Ministerstwa Skarbu przy przedkładaniu wniosków, dotyczących sprzedaży i zamiany nieruchomości państwowych.

ZA DYREKTORA DEPARTAMENTU
(—) Inż. Sunderland
NACZELNIK WYDZIAŁU

MINISTERSTWO SKARBU.
L. D-III 6743/1/38.

Warszawa,
dnia 15 czerwca 1938 r.

Zbywanie nieruchomości państwowych.

Do
wszystkich Ministerstw
w miejscu.

Niektóre Ministerstwa przygotowały w roku 1937/38 na zwyczajną sesję sejmową kilka projektów ustaw o sprzedaży, zamianie, bezpłatnym odstąpieniu nieruchomości państwowych. Projekty te zostały na życzenie Prezydium Rady Ministrów połączone i wniesione na Sejm przez Ministra Skarbu.

W związku z tym okazało się, że nie wszystkie Ministerstwa w opracowanych przez nie projektach przestrzegały przyjętej w dotychczasowych ustawach nomenklatury oraz niejednokrotnie błędnie oznaczały nieruchomości, niezgodnie z obowiązującymi we właściwych hipotekach przepisami i używanymi terminami. W czasie debat sejmowych nad tą zbiorową ustawą, Komisja Prawnicza Sejmu zajęła się projektem omawianej ustawy szczegółowo i wypowiedziała się za koniecznością ściślejszego przestrzegania jednolitej formy ustaw, dotyczących zbycia mienia państwowego. Na tle tych dyskusji, Ministerstwo Skarbu jako resortowo zainteresowane całością zagadnień, dotyczących majątku państwowego, a co za tym idzie również i wnioskami ustawodawczymi w sprawie zbycia majątku państwowego, po porozumieniu z Prezy-

dium Rady Ministrów, prosi, aby przy zgłaszaniu przez poszczególne resorty wniosków ustawodawczych w sprawie zbycia nieruchomości państwowych, przestrzegane były następujące zasady:

1) Przy zbyciu nieruchomości państwowej musi być umotywowana celowość tej transakcji oraz stwierdzona zbędność danego obiektu dla potrzeb państwowych.

Powyższe winno być umieszczone w uzasadnieniu do projektu ustawy.

2) Każda nieruchomość musi być oszacowana przez właściwą Komisję Szacunkową.

3) Szacunek powinien być dokonany możliwie bezpośrednio przed wniesieniem projektu ustawy. Data szacunku, sposób, oraz wysokość szacunku winny być umieszczane w uzasadnieniu do projektu ustawy, niezależnie od tego, czy nieruchomość jest sprzedawana, zbywana za cenę ulgową, zamieniana lub odstępowana bezpłatnie. Jeżeli nieruchomość jest zamieniana, należy w uzasadnieniu podać również datę i wysokość szacunku nieruchomości, mającej być nabytą w drodze zamiany.

4) Przy sprzedaży po cenie ulgowej należy w tekście ustawy podać wysokość ulgowej ceny sprzedażnej oraz osobę nabywcy. Przy sprzedaży na normalnych warunkach, cen ani wysokości szacunków w tekście ustawy umieszczać nie należy, natomiast w tekście ustawy winno znajdować się postanowienie, że nieruchomość nie może być sprzedana poniżej wartości szacunkowej.

5) Do czasu ustawowego zezwolenia na bezpłatne odstąpienie, zamienę lub sprzedaż nieruchomości o wartości powyżej 100.000 zł nie wolno zawierać tego rodzaju umów przedwstępnych, które by w razie nie udzielenia przez Izby Ustawodawcze potrzebnego zezwolenia, mogły powodować niekorzystne skutki dla Skarbu Państwa.

6) Zgodnie z przyjętymi zwyczajami hipotecznymi powierzchnie należy oznaczać: na obszarze b. zaboru rosyjskiego w hektarach i metrach kwadratowych, na terenie b. zaboru pruskiego i austriackiego w hektarach, arach i metrach kwadratowych.

Nieruchomości winny być oznaczone dokładnie, w miastach oprócz oznaczenia hipotecznego lub według katastru, pożądane jest podawanie ulicy i numeru policyjnego.

Jeżeli hipoteka nie jest oznaczona, powinny być podane granice nieruchomości.

Przyjmuje się następujące oznaczenia hipoteczne, na terenie Kongresówki — księga hipoteczna i ewent. numer hipoteczny, w b. zaborze pruskim — tom i karta, w b. zaborze austriackim — lwh. księg. gruntowej.

Przy opracowywaniu projektów ustawy, o których mowa w piśmie niniejszym, pożądane jest posługiwanie się jako wzorem tekstem ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o sprzedaży, zamianie i bezpłatnym odstąpieniu niektórych nieruchomości państwowych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 225).

Równocześnie Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydium Rady Ministrów komunikuje, że zgodnie z praktyką zastosowaną w ostatniej sesji zwyczajnej zamiast poszczególnych ustaw o sprzedaży nieruchomości wnoszony będzie do Sejmu przez Ministra Skarbu jeden zbiorowy projekt ustawy o zbyciu nieruchomości państwowych. W tym celu poszczególne resorty, w przypadku gdyby pragnęły zbywać nieruchomość, winny nadsyłać Ministerstwu Skarbu opracowane zgodnie z niniejszym okólnikiem materiały do tego projektu corocznie w terminie do dnia 15 października.

Ministerstwo Skarbu zaznacza, że uzyskanie ustawowego zezwolenia jest potrzebne nie tylko dla zbycia nieruchomości oszacowanej na kwotę ponad 100.000 zł (art. 51 ustawy konstytucyjnej), lecz również dla zbycia każdej nieruchomości za cenę ulgową.

(—) Grodyński
PODSEKRETARZ STANU

132.

PISMO OKÓLNE

z 22 lipca 1938 r.

o 3 dniowym terminie zawiadomień ubezpieczalni społecznych przez szpitale samorządowe

(Nr SS. 51-600-1).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Starostów Krajowych w Poznaniu i Toruniu, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych otrzymało wiadomość, że szpitale związków samorządowych i międzykomunalnych nie stosują się do wymagań zawartych w art. 127 ust. (2) ustawy o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 51 poz. 396); a mianowicie nie dochowują 3 dniowego terminu zawiadamiania właściwej ubezpieczalni społecznej o przypadkach przyjęcia do leczenia szpitalnego chorych nie zleconych przez ubezpieczalnię.

Jak wiadomo, dochowanie wspomnianego wyżej 3-dniowego terminu zawiadomień jest ustawowym obowiązkiem szpitali, dla ubezpieczalni zaś ma znaczenie zasadnicze, gdyż pozwala jej stwierdzić, czy zachodzą okoliczności, uzasadniające obowiązek ponoszenia przez nią opłat za szpitalne leczenie chorych niezleconych.

Ministerstwo Opieki Społecznej, które na podstawie odnośnych przepisów prawnych jest właściwe do rozstrzygania sporów między szpitalami publicznymi, a ubezpieczalniami społecznymi o koszty leczenia szpitalnego ubezpieczonych stoi na stanowisku, że zastosowanie się do powyższego warunku, stanowi podstawę do zwrotu odnośnych kosztów leczenia, a niezachowanie omawianego warunku nie może być przez ubezpieczalnie społeczne tolerowane, ani przez władzę nadzorczą usprawiedliwiane, gdyż stanowi-

łoby wyraźne przekroczenie obowiązujących przepisów.

W związku z tym Ministerstwo Opieki Społecznej zmuszone jest b. często odrzucać roszczenia związków samorządowych, występujących w imieniu szpitali samorządowych o zwrot kosztów leczenia szpitalnego ubezpieczonych, przebywających w szpitalu bez zlecenia właściwej ubezpieczalni.

Ponieważ stan taki odbija się ujemnie na budżetach związków samorządowych i finansach szpitali samorządowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o zwrócenie uwagi na następujące:

W razie stwierdzenia przez organa zarządów związków samorządowych konieczności skierowania do leczenia szpitalnego osób ubezpieczonych, w przypadkach wymienionych w art. 127 ust. (2) ustawy o ubezpieczeniu społecznym należy przyjąć następujący tryb postępowania.

1) przełożony związku samorządowego ustala, czy i gdzie mianowicie chory jest ubezpieczony, przy czym chory zostaje uprzedzony, że zatajenie faktu ubezpieczenia pociąga za sobą ryzyko przerzucenia kosztów leczenia szpitalnego na chorego;

2) na podstawie uzyskanych informacyj przełożony związku samorządowego w porozumieniu z ubezpieczalnią zarządza skierowanie chorego do szpitala, wskazanego przez nią, a gdy porozumienie się nie jest możliwe

3) kieruje chorego bez zlecenia, zawiadamia przy tym szpital, że chory należy do odpowiedniej ubezpieczalni i że zatem szpital powinien w terminie 3 dniowym uzyskać od ubezpieczalni zlecenie szpitalne;

4) sprawdza, czy szpital obowiązek zawiadomienia ubezpieczalni wykonał, czyni o tym adnotację w aktach i o negatywnych wynikach swego sprawdzenia zawiadamia przełożonego gminy wzgl. przewodniczącego wydziału powiatowego lub starostę krajowego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o wydanie w tej sprawie dalszych stosownych zarządzeń.

(—) Podwiński
DYREKTOR DEPARTAMENTU

133.

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 lipca 1938 r.

o utrzymaniu znaków pomiarowych.

(Nr BO. 57-25)

Do
P. P. Wojewodów i Starostów.

Według ustawy z dnia 28 stycznia 1932 r. w sprawie pomiarów Państwa (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 125 z 1932) do czuwania nad całością wież triangulacyjnych i innych znaków pomiarowych obowiązane są władze gminne, które o każdym naruszeniu tych znaków mają bezzwłocznie zawiadamiać powiatowe władze administracji ogólnej.

Jednak czuwanie nad znakami pomiarowymi jest utrudnione z tego powodu, że organa zakładające te znaki przeważnie nie zawiadamiają o tym właściwych władz gminnych.

Również utrudnione jest wykorzystywanie istniejących znaków pomiarowych przez różne instytucje, gdyż potrzebne dane geodezyjne posiadają tylko te instytucje, które znaki te założyły.

Dla poprawienia tego stanu rzeczy oraz dla unormowania sprawy rozbiórki wież triangulacyjnych Ministerstwo Komunikacji pismem z dn. 18 marca r. b. Nr Pm. I 6/5/1 zarządziło co następuje:

„Organa administracji drogowej i wodnej (wydziały dróg wodnych względnie oddziały wodne oraz oddziały drogowe i podległe zarządy), wykonywujące w terenie triangulację, względnie niwelację winny bezwłocznie po zbudowaniu wież triangulacyjnych lub też założeniu znaków pomiarowych (kamieni, reperów i t. p.) zawiadamiać o tym odnośne władze gminne i powołując się na ustawę o pomiarach Państwa, znaki te powierzać ich opiece.

Niezależnie od tego organa te przesyłać będą właściwym urzędom wojewódzkim (referat pomiarowy — wydz. kom. bud.) w terminie do 31 grudnia wykazy założonych przez nie w ciągu danego roku znaków pomiarowych.

Wykazy takie, sporządzane w dwóch egzemplarzach w/g powiatów, zawierać powinny dokładne dane dotyczące tych znaków, a mianowicie: rodzaj znaku oraz dokładne miejsce jego założenia (nazwa miejscowości, nazwisko właściciela gruntu, km drogi i t. p.).

Do wykazów przesyłanych urzędom wojewódzkim (referatom pomiarowym wydz. kom. bud.) należy dołączać obliczone w międzyczasie współrzędne punktów triangulacyjnych oraz wysokości reperów niwelacyjnych, jak również zestawienie wież triangulacyjnych, które dla danej instytucji spełniły już swoje zadanie i mogą być rozebrane, a materiał sprzedany, przy czym wskazane być powinno konto, na jakie wpłacić należy kwotę uzyskaną ze sprzedaży.

W zasadzie wieże triangulacyjne rozbierane będą dopiero wówczas, gdy grozi im runięcie, a to celem wykorzystania tych wież przez inne władze lub instytucje.

Rozbiórkę i sprzedaż materiału z wież triangulacyjnych przeprowadzać będą nadal powiatowe władze administracji ogólnej, zawiadamiając o dokonaniu tych czynności te instytucje, które te wieże ustawiły.

W wypadku jednak, gdy materiał z przewidzianej do rozbiórki wieży triangulacyjnej ma być użyty do budowy wieży w innym miejscu, wówczas rozbiórką wieży i przewiezieniem materiału zajmą się organa instytucji, która wieżę ustawiła.

Wieże przeznaczone do rozbiórki we własnym zakresie wyszczególniać należy w przesyłanych rocznych wykazach.

Celem uzyskania pełnej ewidencji założonych znaków pomiarowych mają wydziały dróg wodnych względnie oddziały wodne oraz oddziały drogowe przekazać w terminie do dnia 1 września r. b. oddziałom budowlanym (referatom pomiarowym) wydziałów komunikacyjno-budowlanych zestawienia znaków triangulacyjnych i niwelacyjnych założonych w latach ubiegłych przez organa administracji drogowej i wodnej".

Podobne zarządzenia wydały: Min. Rolnictwa i Reform Rolnych pismem z dnia 13 lipca 1937 r. Nr Sc.R/O/84, Dyrekcja Naczelna Lasów Państwowych pismem z dnia 11 marca 1937 r. Nr 2012/55 oraz Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 23.II.1937 r. G. K. K. Nr 447/P/II/37.

Podając powyższe do wiadomości Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że jeden egzemplarz otrzymywanych wykazów znaków pomiarowych przeznaczony jest do użytku właściwych starostów powiatowych, a drugi dla urzędów wojewódzkich.

Równocześnie Ministerstwo prosi, by urzędy wojewódzkie bezzwłocznie zawiadamiały zainteresowane władze i instytucje o uszkodzeniu ich znaków pomiarowych, a zwłaszcza wież triangulacyjnych, które dla tych władz i instytucyj nie spełniły jeszcze swego zadania. O uszkodzeniu znaków pomiarowych i o rozbiórce wież triangulacyjnych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powiadamiać nie trzeba.

W sprawach ewidencji i utrzymania omawianych znaków urzędy wojewódzkie powinny porozumiewać się bezpośrednio z władzami i instytucjami, które znaki te założyły.

Dla należytej ewidencji należy założyć katalog punktów triangulacyjnych, obejmujący wszystkie znaki triangulacyjne znajdujące się na obszarze województwa, łącznie z założonymi przy pomiarach miast i innych osiedli.

W katalogu tym należy wpisać nazwy (numery) znaków, ich rodzaj oraz współrzędne z uwidocznieniem początku układu, stan znaków, uszkodzenia, datę kontroli i t. p.

Oprócz tego należy wkreślić do mapy (np. w skali 1:100.000) sieć punktów triangulacyjnych, przy czym lokalne siatki triangulacyjne (pomiary miast i in. obszarów) należy uwidocznić tylko schematycznie.

Podobnie dla punktów niwelacyjnych sporządzić należy katalog oraz wkreślić ciągi niwelacyjne do odpowiedniej mapy, oznaczając różne ich rodzaje odmiennymi kolorami.

W razie gdy punkty niwelacyjne odniesione są do różnych poziomów, należy dążyć do sprowadzenia ich do jednego poziomu odniesienia, zakładając w tym celu ciągi, wiążące istniejącą sieć ciągów niwelacyjnych z sobą i z niwelacją państwową.

Wobec zdarzających się wypadków niszczenia znaków pomiarowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o polecenie, aby w drodze ogłoszeń zwrócono uwagę na prawną odpowiedzialność z artykułów 7 i 8 cytowanej na wstępie ustawy sprawców naruszeń znaków pomiarowych, a poza tym o przypomnieniu gminom o ich obowiązku czuwania nad znakami pomiarowymi i o odpowiedzialności majątkowej wobec Skarbu Państwa w przypadkach niewykrycia sprawców.

Ministerstwo prosi również, by przypomnieć ludności w powiatach nadgranicznych, że znaki granicy Państwa są przeważnie znakami pomiarowymi i wobec tego podlegają ochronie nie tylko ze stanowiska art. 190 k. k. jako znaki graniczne, lecz również ze stanowiska przepisów cytowanej ustawy, jako znaki pomiarowe.

ZA DYREKTORA DEPARTAMENTU
(—) Inż. Sunderland
NACZELNIK WYDZIAŁU

134.

PISMO OKÓLNE

z dnia 25 lipca 1938 r.

o minimalnych powierzchniach parcel budowlanych.

(Nr BB. 21-S-115-38).

Do

P. P. Wojewodów, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast Wydzielonych.

Nawiązując do okólnika Pana Ministra Spraw Wewnętrznych Nr 22 z dnia 8 lipca 1938 r. o minimalnej powierzchni parcel budowlanych (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 20, poz. 107) oraz na zapytanie jednego z pp. Wojewodów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje:

1) Normy objęte omawianym okólnikiem, obowiązują tylko przy tworzeniu nowych działek, przeznaczonych pod budowę i to tylko w miejscowościach, w których stosownie do § 44 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15.V.38 r. Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 278 z dnia 7.V.38 r. przepisy tego rozporządzenia obowiązują.

2) Odchylenia od tych norm dopuszczalne są tylko w wypadkach, gdy tworzenie nowych działek dokonywuje się na zasadzie prawomocnych lub uchwalonych szczegółowych planów zabudowania.

3) Za miasta i osiedla skanalizowane należy uważać miasta lub osiedla, które już posiadają kanalizację albo zatwierdzony projekt kanalizacji i rozpoczęte roboty kanalizacyjne.

4) Normy powierzchni działek, podane w okólniku określają ich dolne granice i w wypadkach, gdy warunki lokalne tego wymagają, np. w letniskach, uzdrowiskach i t. p. powinny być odpowiednio powiększone.

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

135.

PISMO OKÓLNE

z dnia 26 lipca 1938 r.

o wyrównaniu przez związki samorządowe zaległych rat ustalonych przez C. K. O. O. dla samorządu na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych oraz należności bieżących.

(Nr SG. 13-55-9).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Ministerstwo Opieki Społecznej powiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że niektóre związki samorządowe nie wywiązują się wobec instytucyj ubezpieczeń społecznych z zobowiązań finansowych, ustalonych przez Centralną Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową dla Samorządu a nawet nie uiszczają bieżących składek ubezpieczeniowych, utrudniając tym instytucjom należyte spełnienie ich zadań ustawowych oraz powodując powstawanie zaległości, których usunięcie było jednym z celów akcji oszczędnościowo-oddłużeniowej.

Powyższe świadczy, że nie wszystkie związki samorządowe zastosowały się do zarządzeń okólnika Nr. 70 z dn. 8 września 1936 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 25, poz. 175). Ten stan rzeczy nie może być nadal tolerowany i musi ulec niezwłocznej zmianie.

W związku z tym proszę P. P. Wojewodów o wydanie zarządzeń, zmierzających, do:

1) zbadania, które związki samorządowe podległe ich nadzorowi nie wywiązują się wobec instytucyj ubezpieczeń społecznych z zobowiązań ustalonych przez Centralną Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową dla Samorządu oraz skłonienie tych zw. samorząd. do wyrównania zaległych rat,

2) ustalenia bieżących należności tych instytucyj i spowodowania, aby dłużne związki samorządowe zawarły z terytorialnie właściwymi jednostkami instytucyj ubezpieczeń społecznych odpowiednie umowy co do warunków spłaty tych zobowiązań.

W końcu proszę P. P. Wojewodów o nadesłanie odpowiednich sprawozdań z wyszczególnieniem związków samorządowych z podległego im terenu — które zalegają wobec instytucyj ubezpieczeń społecznych w wyrównaniu należności, wymienionych ad 1) i w jakiej wysokości, przy równoczesnym podaniu terminu ich zlikwidowania.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

136.

PISMO OKÓLNE

z dnia 28 lipca 1938 r.

o zarachowaniu sum osiągniętych ze sprzedaży skonfiskowanych przedmiotów.

(Nr GB. 31-10-21)

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę, Starostw Powiatowych i Grodzkich.

Na zapytanie niektórych Urzędów Wojewódzkich na jaki tytuł budżetowy należy zarachowywać sumy, uzyskane ze sprzedaży skonfiskowanych przedmiotów, a to wskutek niejednolitego dotychczas zarachowywania tych sum, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że wszystkie sumy pieniężne, uzyskane ze sprzedaży skonfiskowanych w postępowaniu karno-administracyjnym przedmiotów należy zarachowywać na dochód części 7 budżetu dział 2 § 17 (kary pieniężne).

Równocześnie Ministerstwo uchyla wszystkie dotychczasowe zarządzenia w tej sprawie niezgodne z niniejszym wyjaśnieniem, a w szczególności punkt 2 pisma okólnego z dnia 22 czerwca 1938 r. Nr AP. 38-46 o depozytach rzeczowych (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 19 poz. 102 z 1938 r.).

Za DYREKTORA GABINETU
(—) Lohman
INSPEKTOR

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 19 lipca Nr 49 Rok 1938

Poz. 384. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 czerwca 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła za granicę.

Poz. 385. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 lipca 1938 r. o przekazaniu podległym władzom skarbowym uprawnień w zakresie stosowania ulg w spłacie zaległości w podatku majątkowym, podatku od placów budowlanych, nadzwyczajnej daninie majątkowej oraz daninie lasowej.

Na podstawie art. 1 ust. (2) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publicznoprawnych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 50, poz. 336) zarządzam co następuje:

§ 1. Przewidziane w art. 1 ust. (1) lit. a) i b) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publicznoprawnych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 50, poz. 336) uprawnienia:

a) do odraczania i rozkładania na raty oraz do umorzenia w części lub w całości zaległości w podatku majątkowym, podatku od placów budowlanych, nadzwyczajnej daninie majątkowej oraz daninie lasowej,

b) do obniżania oraz umarzania odsetek i kosztów egzekucyjnych, przypadających od zaległości w podatku majątkowym, w podatku od placów budowlanych, w nadzwyczajnej daninie majątkowej, w daninie lasowej oraz grzywien i kar pieniężnych w zakresie daniny lasowej — przekazuję:

izbom skarbowym i urzędom skarbowym w granicach zakreślonych §§ 101, 102 ust. (1) i (2) oraz 103 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 270) — w odniesieniu do podatku majątkowego, podatku od placów budowlanych oraz nadzwyczajnej daniny majątkowej;

izbom skarbowym bez względu na wysokość i czas powstania zaległości—w odniesieniu do daniny lasowej.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 386. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 lipca 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o wzorach wyciągów z akt stanu cywilnego przeznaczonych dla celów pierwiastkowej regulacji hipotecznej.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach przy regulacji hipotecznej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 241) zarządzam co następuje:

§ 1. Wyciągi z akt stanu cywilnego, wydawane na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach przy regulacji hipotecznej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 241), zawierać będą:

1) wyciąg z aktu urodzenia: imię i nazwisko urodzenia, imiona i nazwiska rodziców oraz nazwisko panieńskie matki, miejsce i datę urodzenia (wzór I);

2) wyciąg z aktu ślubu: imiona, nazwiska i wiek małżonków, imiona i nazwiska rodziców oraz nazwisko panieńskie matki, miejsce i datę zawarcia małżeństwa (wzór II);

3) wyciąg z aktu zgonu: imię, nazwisko i wiek zmarłego, imiona i nazwiska rodziców oraz nazwisko panieńskie matki, miejsce i datę zgonu, a jeżeli zmarły był w stanie małżeńskim — imię i nazwisko małżonka, który go przeżył lub którego on przeżył (wzór III).

§ 2. Jeżeli na podstawie akt stanu cywilnego nie można podać wszystkich danych, przewidzianych w § 1, należy niewypełnione rubryki przekreślić.

§ 3. Wyciągi powyższe służyć mogą tylko dla celów regulacji hipotecznej nieruchomości, przewidzianej w art. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 241).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Załączniki do rozp. Min. Sprawiedliwości z dnia 11 lipca 1938 r. (poz. 386).

Województwo ______________ Wzór I.

Powiat ______________

Gmina ______________

Parafia ______________

Wyciąg z aktu urodzenia

wydany dla celów pierwiastkowej regulacji hipotecznej na podstawie aktu stanu cywilnego Nr________ z________________ r.

Zaświadczam, że ______________________________

syn — córka ______________ urodził(a) się w ______________

dnia______________ m.______________ r.

Miejsce i data wystawienia wyciągu

Urzędnik Stanu Cywilnego

Województwo ______________ Wzór II.

Powiat ______________

Gmina ______________

Parafia ______________

Wyciąg z aktu ślubu

wydany dla celów pierwiastkowej regulacji hipotecznej na podstawie aktu stanu cywilnego Nr________ z________________ r.

Zaświadczam, że______________ lat________ syn________

______________ i______________ lat________ córka______________

______________ zawarli związek małżeński w ______________

dnia______________ m.______________ r.

Miejsce i data wystawienia wyciągu

Urzędnik Stanu Cywilnego

Województwo ______________

Wzór III.

Powiat ______________

Gmina ______________

Parafia ______________

Wyciąg z aktu zgonu

wydany dla celów pierwiastkowej regulacji hipotecznej na podstawie aktu stanu cywilnego Nr________ z______________ r.

Zaświadczam, że______________ syn—córka______________

lat______________ zmarł (a) w______________

dnia______________ m.______________ r.

Zmarły (a) pozostawał w związku małżeńskim z żyjącym (ą) — z nieżyjącym (ą)______________

____

Miejsce i data wystawienia wyciągu

Urzędnik Stanu Cywilnego

Poz. 387. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 lipca 1938 r. o zniesieniu Sądu Grodzkiego w Horodyszczu.

Poz. 388. Rozporządzeniu Ministra Opieki Społecznej z dnia 13 lipca 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o dozorze nad wyrobem i obiegiem środków kosmetycznych.

Na podstawie art. 8 pkt a), b), c), e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343), art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 493) i art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 lipca 1932 r. o wprowadzeniu nazwy „Minister Opieki Społecznej“ i „Ministerstwo Opieki Społecznej“ (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 597) zarządzam co następuje:

§ 1. § 20 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 czerwca 1934 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o dozorze nad wyrobem i obiegiem środków kosmetycznych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 523) zmienionego rozporządzeniami: z dnia 22 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 451) i z dnia 28 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) otrzymuje brzmienie następujące:

„Środki kosmetyczne, nie odpowiadające przepisom rozporządzenia, a znajdujące się w obiegu w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, mogą być w obiegu nie dłużej niż do dnia 18 stycznia 1939 r. z wyjątkiem tych, które zostaną uznane przez władzę dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku za szkodliwe dla zdrowia“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 389. Oświadczenie rządowe z dnia 8 czerwca 1938 r. w sprawie stosowania do Kolonii Adenu i Birmanii postanowień konwencji z dnia 13 października 1919 r. urządzającej żeglugę powietrzną.

Poz. 390. Oświadczenie rządowe z dnia 8 czerwca 1938 r. o złożeniu przez Polskę i szereg państw dokumentów ratyfikacyjnych międzynarodowej umowy z dnia 6 maja 1937 r. dotyczącej regulowania produkcji i zbytu cukru.

Poz. 391. Oświadczenie rządowe z dnia 11 czerwca 1938 r. w sprawie ratyfikacji układu płatniczego między Polską a Francją z dnia 22 maja 1937 r.

Poz. 392. Oświadczenie rządowe z dnia 12 czerwca 1938 r. w sprawie złożenia przez szereg państw dokumentów ratyfikacyjnych oraz zgłoszenia przystąpień do konwencji z dnia 15 marca 1886 r. dotyczącej międzynarodowej wymiany urzędowych wydawnictw i innych publikacyj.

Poz. 393. Oświadczenie rządowe z dnia 22 czerwca 1938 r. w sprawie przystąpienia Brazylii do międzynarodowej konwencji z dnia 5 lipca 1930 r. o liniach ładunkowych.

z 21 lipca Nr 50 Rok 1938

Poz. 394. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 lipca 1938 r. o umundurowania poborców skarbowych.

Poz. 395. Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 15 lipca 1938 r. w sprawie nadania koncesji na budowę i eksploatację kolei górskiej z Zakopanego na Gubałówkę.

z 22 lipca Nr 51 Rok 1938

Poz. 396. Protokół o interpretacji artykułu X układu z Niemcami z dnia 20 stycznia 1930 r., dotyczącego kwestyj finansowych, podpisany w Brukseli dnia 30 lipca 1936 r.

Poz 397. Oświadczenie rządowe z dnia 11 lipca 1938 r. w sprawie złożenia przez Polskę i inne państwa dokumentów ratyfikacyjnych protokołu z dnia 30 lipca 1936 r. o interpretacji art. X układu z Niemcami z dnia 20 stycznia 1930 r., dotyczącego kwestyj finansowych.

Poz. 398. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1938 r. o likwidacji fideikomisu Pszczyńskiego.

Poz. 399. Oświadczenie rządowe z dnia 17 lipca 1938 r. w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych podpisanych w Bernie dnia 30 czerwca 1937 r.: 1) protokołu dodatkowego do układu dodatkowego do konwencji handlowej między Polską a Szwajcarią z dnia 26 czerwca 1922 r., podpisanego dnia 3 lutego 1934 r„ 2) protokołu końcowego do listy B., wywymienionej w art. 2 powyższego protokołu dodatkowego.

Poz. 400. Oświadczenie rządowe z dnia 17 lipca 1938 r. w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych podpisanych w Bernie dnia 30 czerwca 1937 r.: 1) porozumienia dodatkowego do układu między Polską a Szwajcarią, dotyczącego uregulowania płatności handlowych, podpisanego w Bernie dnia 31 grudnia 1936 r., 2) protokołu końcowego do powyższego porozumienia.

z 26 lipca Nr 52 Rok 1938

Poz. 401. Ustawa z dnia 14 lipca 1938 r. o zmianie ustawy o Funduszu Pracy.

Poz. 402. Ustawa z dnia 14 lipca 1938 r. o konwersji 6% pożyczki dolarowej z 1920 r.

Poz. 403. Ustawa z dnia 14 lipca 1938 r. o konwersji 7% pożyczki stabilizacyjnej w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Poz. 404. Ustawa z dnia 14 lipca 1938 r. o $4\frac{1}{4}$% bonach Skarbu Państwa w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Poz. 405. Porozumienie między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 28 czerwca 1937 r. w sprawie utworzenia Komisji Likwidacyjnej Naczelnego Komitetu Kolei Górnośląskich oraz w sprawie zlikwidowania wspólnego normalnotorowego taboru towarowego Kolei Górnośląskich.

Poz. 406. Oświadczenie rządowe z dnia 28 czerwca 1938 r. dotyczące wymiany dokumentów ratyfikacyjnych porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 28 czerwca 1937 r. w sprawie utworzenia Komisji Likwidacyjnej Naczelnego Komitetu Kolei Górnośląskich oraz w sprawie zlikwidowania wspólnego normalnotorowego taboru towarowego Kolei Górnośląskich.

Poz. 407. Rozporządzenie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Opieki Społecznej z dnia 9 czerwca 1938 r. o określeniu rodzajów rzemiosła, w których dopuszczony jest wyjątek od zakazu pobierania opłat za naukę rzemiosła.

Na podstawie art. 116 ust. 11 i 12 oraz art. 197 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350) zarządza się co następuje:

§ 1. Dopuszcza się wyjątek od zakazu pobierania przez przemysłowca (pryncypała) opłat za naukę uczniów przemysłowych w następujących rzemiosłach:

1) rzeźbiarstwie (rzeźbienie w drzewie i kamieniu),
2) wyrobie szkieł i narzędzi optycznych,
3) tokarstwie w drzewie,
4) wyrobie instrumentów muzycznych,
5) grawerstwie,
6) jubilerstwie i złotnictwie;
7) zegarmistrzostwie,
8) fotografowaniu.

§ 2. Przepis zawarty w § 1 nie narusza zakazu bezpłatnego zatrudniania uczniów przemysłowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 408. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1938 r. o ustaleniu wysokości emisji i planu umorzenia $4\frac{1}{2}$% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej 1937 r.

z 29 lipca Nr 53 Rok 1938

Poz. 409. Ustawa z dnia 16 lipca 1938 r. o ratyfikacji Konwencji o uregulowaniu wymiaru oczek sieci rybackich i ochronnych wymiarów ryb, z dnia 23 marca 1937 r.

Poz. 410. Ustawa z dnia 16 lipca 1938 r. o ratyfikacji protokołu dodatkowego z dnia 21 lutego 1938 r. do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką.

Poz. 411. Ustawa z dnia 16 lipca 1938 r. o ratyfikacji protokołu taryfowego z dnia 5 marca 1938 r. między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Łotewską.

Poz. 412. Ustawa z dnia 16 lipca 1938 r. o ratyfikacji porozumienia między Polską a Szwajcarią z dnia 25 marca 1938 r., dotyczącego clenia blachy ocynkowanej i plecionek do kapeluszy.

Poz. 413. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1938 r. o ustaleniu okręgów i siedzib dyrekcyj Lasów Państwowych.

Poz. 414. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1938 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych.

Poz. 415. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1938 r. o sprzedaży w wewnętrznym handlu detalicznym jaj kurzych na wagę i uwidocznianiu ich jakości.

Na podstawie art. 7 ust. (1) lit. a) ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 56, poz. 467) zarządza się co następuje:

§ 1. Sprzedaż jaj kurzych w wewnętrznym handlu detalicznym powinna być dokonywana na wagę.

§ 2. Handlujący jajami kurzymi są obowiązani wskazać ich jakość, umieszczając przy sprzedawanych jajach kurzych napisy uwidoczniające czy są to jaja świeże czy też jaja konserwowane.

§ 3. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie dotyczą detalicznej sprzedaży jaj, dokonywanej bezpośrednio przez hodowców kur.

§ 4. Kto wykracza przeciwko przepisom rozporządzenia niniejszego będzie karany na podstawie art. 7 ust. (2) ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 56, poz. 467).

§ 5. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Sprawiedliwości.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Poz. 416. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 15 lipca 1938 r. o uchyleniu rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych z dnia 28 sierpnia 1923 r. w sprawie wykonywania dozoru nad kotłami podległymi Ministerstwu Kolei Żelaznych, lecz nie eksploatowanymi bezpośrednio przez Ministerstwo.

Poz. 417. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o podatku komunalnym od publicznego wyświetlania filmów.

Na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 77 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) zarządzam co następuje:

§ 1. § 82 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrzych z dnia 23 listopada 1932 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu celem wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 113, poz. 937), w brzmieniu rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 sierpnia 1936 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu o podatku komunalnym od publicznego wyświetlania filmów (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 464), uzupełnia się przez dodanie dalszych ustępów treści następującej:

„Dla programów, w skład których wchodzą wyłącznie flimy krótkometrażowe, stawka podatku nie może przekraczać:

a) w m. st. Warszawie — 20% ceny biletu wstępu,

b) w miastach, liczących powyżej 100.000 mieszkańców, oprócz m. st. Warszawy — 15% ceny biletu wstępu,

c) w miastach, liczących od 25.000 do 100.000 mieszkańców — 10% ceny biletu wstępu.

d) w miastach, liczących od 10.000 do 25.000 mieszkańców — 5% biletu wstępu.

Do podatku, wymierzonego w myśl ustępu drugiego, nie mają zastosowania zniżki, wymienione w §§ 83, 84 i 88 niniejszego rozporządzenia".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 418. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 lipca 1938 r. w sprawie dyslokacji sądów grodzkich w okręgu Sądu Okręgowego w Wilnie.

Poz. 419. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 lipca 1938 r. o zmianie granic okręgów sądów grodzkich w Suwałkach i Sejnach.

Poz. 420. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 lipca 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie za granicę zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

---

z 20 lipca Nr 163 Rok 1938

Poz. 296. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

z 21 lipca Nr 164 Rok 1938

Poz. 297. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 298. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz.. 299. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 300. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 301. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 12 lipca 1938 roku w sprawie

umorzenia 5-ej raty 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924.

z 22 lipca Nr 165 Rok 1938

Poz. 302. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 4 lipca 1938 r. w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Poz. 303. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 6 lipca 1938 r. w sprawie wylosowanych premii do obligacji 4% premiowej pożyczki dolarowej serii III.

Poz. 304. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 12 lipca 1938 r. w sprawie wylosowanych premii do obligacji 3% premiowej pożyczki inwestycyjnej emisji II z 1935 r.

z 23 lipca Nr 166 Rok 1938

Poz. 305. Zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 czerwca 1938 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o stopie oprocentowania sum pieniężnych, złożonych w postępowaniu egzekucyjnym lub zabezpieczającym do depozytu sądowego.

z 25 lipca Nr 167 Rok 1938

Poz. 306. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 307. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1938 r. w sprawie urzędów celnych uprawnionych do odprawy celnej produktów pośrednich objętych poz. 393—402 t. c. przywozowej.

z 26 lipca Nr 168 Rok 1938

Poz. 308. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 15 lipca 1938 r. w sprawie przepisów szczegółowych o dostawach i robotach dla podległych Ministrowi Przemysłu i Handlu działów administracji państwowej.

z 27 lipca Nr 169 Rok 1938

Poz. 309. Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 25 maja 1938 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie utworzenia Państwowego Zakładu Elektrycznego w Osowcu.

z 28 lipca Nr 170 Rok 1938

Poz. 310. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

z 29 lipca Nr 171 Rok 1938

Poz. 311. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zamknięciu sesji nadzwyczajnej Sejmu.

Poz. 312. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zamknięciu sesji nadzwyczajnej Senatu.

Poz. 313. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 314. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 lipca 1938 r. o zmianie obwieszczenia z dnia 28 sierpnia 1937 r. o zasadach wykonywania czynności nadzorczych przez głównego inspektora i inspektorów wywozu jaj.

C.
Bibliografia.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

„Polskie Prawo o Postępowaniu Administracyjnym", mgr. J. Grzbiela.

Drukiem i nakładem Drukarni Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego ukazała się praca mgr. Jana Grzbieli p. t. „Polskie Prawo o Postępowaniu Administracyjnym" (str. XII — 248).

Praca zawiera tekst, komentarz, Orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego i Trybunału Kompetencyjnego, okólniki i wskazówki bibliograficzne, ponadto niezadrukowane strony, pozwalają na notowanie uzupełnień i zmian, wprowadzonych po 1.II.1938 r.

Książkę mgr. Grzbieli, jako praktyczny podręcznik, zaleca się do użytku władz administracji ogólnej.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.